

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 22/16
V Lucemburku dne 1. března 2016

Rozsudek ve spojených věcech C-443/14 a C-444/14
Kreis Warendorf v. Ibrahim Alo a
Amira Osso v. Region Hannover

Soudní dvůr se vyslovil ke vztahu mezi svobodou pohybu osob požívajících mezinárodní ochrany a opatřeními k usnadnění jejich integrace

Povinnosti bydliště může být uložena osobám, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany, pokud jsou při integraci vystaveni větším obtížím než ostatní občané třetích zemí zákonně se nacházející na území členského státu, který tuto ochranu přiznal

Podle unijní směrnice¹ musí členské státy umožnit osobám, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany², volně se pohybovat na svém území za stejných podmínek, jaké jsou stanoveny pro občany třetích zemí oprávněně pobývajících na tomto území.

Německé právo stanoví, že pokud jsou osoby, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany, příjemci sociálních dávek, musí být jejich povolení k pobytu svázáno s povinností mít bydliště na určitém místě (dále jen „povinnost bydliště“). Účelem této povinnosti může být zajištění přiměřeného rozdělení zátěže těchto dávek mezi jednotlivé orgány příslušné v této oblasti. A dále může být jejím cílem usnadnění integrace občanů třetích zemí do německé společnosti.

Ibrahim Alo a Amira Osso jsou syrští státní příslušníci, kteří do Německa přicestovali v roce 1998 a v roce 2001. Byl jim přiznán status doplňkové ochrany. Byla jim rovněž uložena povinnost bydliště, kterou napadli před německými soudy. Spor nyní projednává Bundesverwaltungsgericht (spolkový správní soud, Německo), který se Soudního dvora táže, zda je povinnost bydliště slučitelná se směrnicí.

V dnešním rozsudku Soudní dvůr nejprve konstatuje, že **směrnice členským státům ukládá, aby osobám, kterým přiznaly status doplňkové ochrany, umožnily nejen volně se pohybovat na svém území, ale rovněž zvolit si v jeho rámci místo bydliště**. Povinnost bydliště uložená těmto osobám tedy představuje omezení svobody pohybu zaručené směrnicí. Pokud je tato povinnost ukládána pouze osobám, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany a jimž je poskytována sociální pomoc, představuje rovněž omezení přístupu těchto osob k sociální péči stanoveného unijním právem.

V této souvislosti Soudní dvůr zdůrazňuje, že osoby, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany, nemohou v zásadě podléhat restriktivnějšímu režimu, než je ten, jenž se použije na ostatní občany třetích zemí oprávněně pobývajících v dotčeném členském státě, pokud jde o volbu místa bydliště, a ten, jenž se použije na občany tohoto státu, pokud jde o přístup k sociální pomoci.

Nicméně Soudní dvůr má za to, že povinnost bydliště je možno uložit pouze osobám, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany, tehdy, pokud se z pohledu cíle sledovaného dotčenou vnitrostátní právní úpravou nenacházejí v situaci objektivně srovnatelné se situací občanů třetích zemí zákonně se nacházejících na území dotčeného členského státu a státních příslušníků tohoto státu.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. L 337, s. 9).

² Status doplňkové ochrany může být přiznán občanům třetích zemí, kteří nejsou považováni za uprchlíky, ale kteří mají z vážných a prokazatelných důvodů potřebu mezinárodní ochrany.

Dále Soudní dvůr uznává, že přesuny osob, jimž jsou poskytovány sociální dávky, nebo jejich nerovnoměrná koncentrace na území členského státu může vyvolat nepřiměřené rozložení finanční zátěže těchto dávek mezi různé orgány příslušné pro danou oblast. Takové nepřiměřené rozložení zátěže však nesouvisí speciálně s případným statusem doplňkové ochrany osob pobírajících sociální dávky. Za těchto podmínek **směrnice brání uložení povinnosti bydliště pouze osobám, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany s cílem dosáhnout přiměřeného rozdělení zátěže související s dotčenými dávkami.**

Soudní dvůr naopak uvádí, že německému soudu přísluší, aby ověřil, zda osoby, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany a je jim poskytována sociální pomoc, jsou vystaveny větším problémům při integraci než ostatní občané třetích zemí zákonně se nacházející na německém území, jimž je poskytována sociální pomoc. V případě, že se tyto dvě skupiny osob nenacházejí z pohledu cíle usnadnění integrace občanů třetích zemí v Německu ve srovnatelné situaci, **směrnice nebrání tomu, aby osoby, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany, podléhaly povinnosti bydliště za účelem podpory jejich integrace,** a to i když se tato povinnost neuplatní na jiné občany třetích zemí zákonně se nacházející v Německu.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106